

Brzy se ale za prvním žlutým listem snesl druhý, třetí – barevné listí se sypalo ze všech stromů proudem a růže začínaly zívát. Připravovaly se na odpočinek jako všechny ostatní květiny, stromy a keře v parku. A čím byly stromy kolem dokola holejší, růže zívaly víc a víc a už se nemohly dočkat, až za nimi přijde zahradník a ustele jim na zimu postýlku. „Už abychom si konečně mohly pořádně schrupnout a nemusely se o nic starat až do jara,“ říkaly si.

Mezi nimi ale byla jedna, která moc nechápala, o čem ostatní mluví. Byla nová, za sebou měla sotva jedno léto. Copak ona také bude muset jít spát? Není vůbec unavená. Ani trochu nezívá. Možná jednou jedinkrát si zívla, trošičku, ale to bylo brzy po ránu, a protože přšelo. Má přece ještě tolik květů, mnohem víc než ostatní. A to byla na jaře taková tenoučká, slaboučká, kdekdo za jejími zády šeptal, že se ani léta nedožije. A dnes je ze všech nejkrásnější – vysoká, silná, košatá, a těch nerozvitých poupat! Když o sobě tak přemýšlela, zdálo se jí, že i barvu má o něco pěknější než její susedky, takovou živější, zvláštnější. A skutečně, při bližším pohledu byla růžová na jejích okvětních plátcích místy trochu plnější, jako když se mladá dívka začervená ve tvářích. A tahleta mladinká růže, která se jmenovala Pompanela, se rozhodla, že ona spát nepůjde. Domnívala se, že ostatní růže se chystají ulehnout jen proto, že jsou opotřebované a staré.

Ale když o tom teď tak přemýšlela – tma, kterou znala, nebyla zase tak úplně tmavá jako ta, co zahlédla v pytli před chvílí. Nad hlavou jí přece jen zářily hvězdy. A také měsíc! V pytli nebylo nic takového. A někdy v létě dokonce svítily v trávě světlušky, takové maličké fosforeskující tečky. Líbilo se jí, když některá z nich zavítala k ní do koruny a ozdobila jí větvičku rozsvíceným lampionkem. A nebyla pravda, že ve tmě, kterou znala, nebylo nic slyšet. Vzpomněla si, že občas sem tam v korunách zahoukala sova „hú“, zaskřehotala poštolka „kli, kli, kli“, ozvalo se káně svým trochu strašidelným „vijé“, zaťukal datel, který dostal uprostřed noci hlad, nebo zabzučela moucha, protože si přeležela křídla. A co kraválu teprve nadělali na jaře chrousti

